

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **T. G. Q.**, zast. Mgr. Václavem Erbanem, advokátem se sídlem Ostrava, Sokolská 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 10. 1. 2006, č. j. 65 Az 152/2005 – 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Václavu Erbanovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 4. 2005, č. j. U-2388/VL-01-P17-R2-2000. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že nespokojenost žalobce s mírou nesvobody v zemi původu, kterou navíc v zemi původu nijak neprojevil, či jeho nespokojenost s mírou soukromého podnikání nejsou důvodem pro udělení azylu. Azylově relevantní není ani obava žalobce z návratu do vlasti kvůli tomu, že svévolně opustil výkon služby vojáka z povolání. V aplikaci ust. § 14 zákona o azylu soud neshledal pochybení. Tvzení žalobce a informace o situaci v zemi původu žalovaný podle soudu správně vyhodnotil tak, že žalobce nenáleží

k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nesprávné posouzení právní otázky spatřoval v tom, že soud nehodnotil jeho zběhnutí z vojenské služby ve Vietnamské socialistické republice jako důvod pro poskytnutí azylu. Soud totiž nepřihlédl k tomu, že stěžovatel ze služby dezertoval kvůli svému nesouhlasu s tamním politickým režimem. Stěžovatel namítl, že soud pominul, že zastávání určitých politických názorů nemusí spočívat pouze ve verbálních prohlášeních ale i v konkrétním jednání, přičemž stěžovatel své politické názory projevil právě zběhnutím z armády a odchodem z Vietnamu. Přestože stěžovatel netvrdil, že byl v zemi původu pronásledován státními či politickými orgány, byl by tomuto pronásledování vystaven v případě svého návratu do Vietnamu a dokonce zbaven osobní svobody, přinejmenším za vlastní dezerci. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 10. 1. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval např. ve svém rozsudku ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40, www.nssoud.cz, pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobcem v zemi původu neprojevená, není důvodem pro udělení azylu. Posouzením okolností zakládajících překážku vycestování za situace, kdy žadateli o azyl hrozí v případě návratu do Vietnamské socialistické republiky trestní stíhání, se pak Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 64/2003 - 41, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti

v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

